

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **M. D.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 06. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 06. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 06. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 22. 10. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu a svým rozhodnutím porušil čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod

č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“), neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151.

Dle žalobce žalovaný nedostatečně zohlednil individuální okolnosti jeho života a nepřihlédl k jeho celkové životní situaci, když v napadeném rozhodnutí zmiňuje pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce a úplně opomíná vzít v potaz skutečnosti žalobci prospívající. Žalobce uvádí, že se dne 04. 02. 2013 oženil se státní občankou ČR, s níž nicméně sdílí již pět let společnou domácnost a společně vychovávají její tři děti ve věku 9 a 7 let, které jej považují za otce, neboť jejich biologický otec o ně téměř nejeví zájem. Žalovaný podle žalobce měl zvážit nevyhnutelnost aplikace § 46a zákona o azylu a řádně zvážit přiměřenost omezení osobní svobody a s tím spojeného zásahu do rodinného života žalobce, jeho manželky a jejich nezletilých dětí.

Žalobce přitom odkazuje na přílohu žaloby obsahující vlastnoručně psané vyjádření manželky žalobce paní Z. D., v němž uvádí, že biologický otec dětí se často nachází ve vězení a že děti berou žalobce jako svého otce. Je pro ně důležitý, např. dcera V. se v době předchozího pobytu žalobce v azylovém táboře Zastávka u Brna uzavírala do sebe, stranila se kolektivu a někdy i odmítala stravu. Děti k žalobci mají citový vztah, žalobce jim maximálně věnuje svou pozornost, učí se s nimi a chová se k nim jako k vlastním. Ani jeho manželka si nedovede představit, být najednou bez něj a potvrzuje svou hlubokou citovou vazbu k němu. Naléhá na to, aby bylo žalobci umožněno žít v ČR a nebyly ničeny jejich vztahy.

Žalobce uznává, že v letech 2005 a 2007, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, pobýval na území ČR v rozporu s platnými právními předpisy, dle vlastních slov však neměl možnost, jak tuto situaci řešit, neboť neměl platný cestovní doklad a zastupitelský úřad Ukrajiny mu odmítl pomoci s tím, že není na území Ukrajiny zaregistrován a není dokumentován cestovním pasem občana Ukrajiny. Obdržel pouze potvrzení o tom, že není registrován jako občan Ukrajiny. Tuto situaci tedy řešil žádostí o udělení mezinárodní ochrany, což mu umožnilo uzavřít sňatek s paní Z. F. (nyní D.), s níž v té době žil již více než pět let ve společné domácnosti. Podle žalobce nelze jeho jednání vycházející z nemožnosti si vyřídit cestovní doklad a následně legalizovat svůj pobyt považovat za jednání nebezpečné pro veřejný pořádek.

Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí též postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž bez jakéhokoli odůvodnění rozhodl o setrvání žalobce v ZZC po maximální zákonnou dobu v trvání 120 dnů, což odporuje závěrům vysloveným v rozsudku NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42. Tím je popřen institut správního uvážení, není zohledněna rodinná situace žalobce a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Rozhodnutí pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což nelze podle žalobce považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. V tomto směru odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

Žalovaný konkrétně uvádí, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1995 za prací a od té doby území ČR neopustil a pobývá zde bez víza. V roce 2005 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které žalobce nerespektoval, na čemž nic nemění ani vyjádření Velvyslanectví Ukrajiny, neboť žalobce se dál nijak svou situaci řešit nepokusil a nadále pobýval na území

ČR v rozporu s platnými právními předpisy. Pokud se týče rodinné situace žalobce, žalovaný uvádí, že úprava společného života je svobodným rozhodnutím, které však musí být (jako každé jiné jednání) v mezích právních norem. Jinými slovy, není možné akceptovat nejprve nedovolené jednání (vědomý nelegální pobyt v ČR), na něž navazuje argumentace poté založenými rodinnými vazbami. Žalovaný je přesvědčen, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce si byl plně vědom toho, že svůj pobyt v České republice nemá legálně upraven, nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti správního rozhodnutí.

Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že nejednal v rozporu s Úmluvou a ani s existující judikaturou správních soudů. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí dle názoru žalovaného splňuje požadavky na ně kladené § 68 s. ř. s. Pokud jde o správnost rozhodnutí žalovaného, v této věci poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, v němž bylo shledáno obdobné rozhodnutí být přezkoumatelným, a rozhodnutí NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, které plně akceptovalo možnost využití informací z předchozích řízení. Žalovaný je také přesvědčen, že při hodnocení individuálních okolností případu žalobce dostatečně zmínil absenci specifických okolností (nezletilec bez doprovodu, osoba s vážným zdravotním postižením, probíhající těhotenství apod.). Podmínky aplikace § 46a odst. 1, písm. c) zákona o azylu tak podle žalovaného byly naplněny a navrhuje žalobu zamítnout.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 10. 06. 2014 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo šetřením Policie ČR zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 14. 09. 2005 do 03. 10. 2017, a to v návaznosti na rozhodnutí ze dne 08. 09. 2005, č. j. SCPP-126/PH-OP4-SV-2005, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a písm. c) bod 1 a 2 na dobu deseti let. Další rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 10 let podle totožných ustanovení bylo žalobci vydáno dne 20. 09. 2007 pod č. j. SCPP-55/PH-OPK4-SV-2007. Dne 20. 04. 2012 byl navíc žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 22 T 98/2011 za úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přičemž soud od potrestání upustil. Žalobci bylo vytýkáno, že přesto území ČR neopustil, naopak v době platnosti záznamu v evidenci nežádoucích osob žalobce uzavřel sňatek s občankou ČR a žádal o povolení přechodného pobytu jako rodinný příslušník občana EU, tj. vybudoval si vazbu na území ČR přesto, že mohl předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat. Pokud cizinec buduje svůj rodinný život v době, kdy si je vědom svého nelegálního pobytu, musí podle Policie ČR počítat s tím, že se jeho rodinný život může zcela jistě jednou odvíjet mimo území ČR.

Dne 17. 06. 2014 požádal žalobce o mezinárodní ochranu V žádosti z 19. 06. 2014 žalobce uvedl, že na Ukrajině žije jeho matka a čtyři sourozenci a jeho 2 synové, jejichž data narození žalobce přesně nevěděl, žijí možná v Maďarsku. V ČR žije jeho bratranec a manželka žalobce. O azyl v ČR žalobce již žádal v březnu 2005 a říjnu 2011, vždy však neúspěšně. Důvody jeho žádosti jsou podle žalobce shodné jako předtím, pouze s tím, že nyní je již ženatý a chce zde zůstat se svou manželkou. Je již starý, na Ukrajině již nemá žádné známé, nesehnal by tam práci a nemá tam kde bydlet. V ČR si již zvykl a chtěl by zde mít legální pobyt. Neurčitě žalobce též poukázal na špatnou situaci na Ukrajině. Podotkl, že v roce 2006 žádal zastupitelský úřad Ukrajiny o vydání cestovního dokladu, dostal však pouze potvrzení, že není evidován. Dne 20. 06. 2014 pak bylo vydáno napadené rozhodnutí, jež žalobce převzal osobně dne 25. 06. 2014.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření správního vyhoštění a opakované nevycestování z území ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1995 a od té doby území neopustil, ačkoliv k tomu není oprávněn a ačkoliv nemá platný cestovní doklad. Bylo zkonstatováno, že žalobce byl zajištěn poté, co se osobně dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky v Pardubicích, aby řešil svůj pobyt v ČR. Žalovaný zopakoval, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 14. 09. 2005 do 03. 10. 2017, a to v návaznosti na rozhodnutí ze dne 08. 09. 2005, č. j. SCPP-126/PH-OP4-SV-2005, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a písm. c) bod 1 a 2 na dobu deseti let, a na obdobné rozhodnutí ze dne 20. 09. 2007, č. j. SCPP-55/PH-OPK4-SV-2007. Dne 20. 04. 2012 byl navíc žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 22 T 98/2011 za úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přičemž soud od potrestání upustil. Bylo poukázáno na to, že od správního vyhoštění v roce 2005 žalobce neučinil žádný krok k vycestování, naopak se snaží navzdory správnímu vyhoštění o legalizaci svého pobytu formou žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU a žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žádost žalobce o azyl ze dne 18. 03. 2005 byla

zamítnuta jako zjevně nedůvodná a rozhodnutí obstálo i před soudy, v posledku byla kasační stížnost žalobce zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Azs 357/2005-76. Ani na základě žádosti ze dne 24. 10. 2011 nebyl žalobci azyl udělen a řízení o kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku zastavil NSS dne 15. 05. 2013 usnesením č. j. 6 Azs 5/2013-29.

V návaznosti na nastíněný rozsah odůvodnění soud k námitce nepřezkoumatelnosti závěru, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný tento závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi. Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je totiž hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy a vydaná rozhodnutí správních a soudních orgánů ČR. Za těchto okolností je přijatelné i souhrnné skutkové zjištění, jak je prezentuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. V odůvodnění jsou zmíněny (na rozdíl od tvrzení žalobce) dokonce i okolnosti žalobci prospěšné, a to skutečnost, že se sám dostavil k příslušnému orgánu se žádostí o přechodný pobyt na území ČR, a skutečnost, že žalobce si vytvořil na území ČR rodinný vztah k občance ČR.

Jinou otázkou však je skutečnost, nakolik tato fakta byla odpovídajícím způsobem zhodnocena. Žalovaný totiž nijak nezhodnotil snahu žalobce o získání legálního pobytu na území ČR, kterou žalovaný využil jako příležitost k zadržení žalobce a omezení jeho svobody. Žalovaný také nijak nereagoval na skutečnost, že Velvyslanectví Ukrajiny v ČR žalobci přes jeho žádost cestovní doklad nevydalo. V tomto směru je správní uvážení žalovaného dílčím způsobem nepřezkoumatelné, neboť hodnotí jen negativní okolnosti, pozitivní však jen zmiňuje bez jakéhokoliv jejich promítnutí do vlastní úvahy. Zhodnocen je pouze vztah žalobce k občance ČR (vztah k jejím dětem pak hodnocen být nemohl, neboť ze správního spisu neplyne, že by správní orgán v tomto směru disponoval nějakými informacemi od žalobce).

Na jednu stranu je třeba žalovanému přitakat, že žalobce byl nejen opakovaně správně vyhoštěn, ale i rozsudkem trestního soudu pro maření těchto správních rozhodnutí odsouzen, přesto však pokračoval v maření správního vyhoštění, a to i po svém odsouzení v trestním řízení. Takové jednání je jednáním zjevně nežádoucím, samo o sobě by s největší pravděpodobností představovalo další pokračování trestné činnosti žalobce ve smyslu § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a mohlo by vést orgány činné v trestním řízení, pokud by se věci začaly zabývat, ke vzetí žalobce do tzv. předstízně vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu. Za těchto okolností je tedy evidentní, že pokračující ignorance žalobce ve vztahu nejen k normám upravujícím pobyt cizinců na území ČR, ale od roku 2012 též ve vztahu k odsuzujícímu rozsudku v trestním řízení, odůvodňuje zcela reálnou obavu, že žalobce bude i nadále pokračovat v intenzivním narušování veřejného pořádku tím, že nebude reflektovat pravomocná rozhodnutí správních orgánů a soudů ČR a bude na území ČR i přes její jednoznačně vyjádřenou vůli nadále setrvávat a vyhýbat se svému odchodu.

To je však pouze jedna stránka hodnocení otázky, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR. Vedle toho je nutné ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, zhodnotit, zda konkrétní okolnosti životní situace žalobce a s ní spojená potřeba přiměřeného vyvážení ústavou garantovaných práv v podobě zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný život v protikladu k historii žalobcova dosavadního porušování právního řádu ČR neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany na svobodě. Toto vyhodnocení ze strany žalovaného (pokud jde o projevenou ochotu ke spolupráci a naopak obtíže v kontaktu s ukrajinskou stranou) však není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelné, takže není ovšem možné jednoznačně přezkoumat správnost úvah, jež vedly k přijetí napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu ke klíčové námitce žalobce lze pouze konstatovat, že je to právě on, kdo je zodpovědný za zátěž pro rodinné vztahy jeho manželky a jejích dětí plynoucí z realizace jeho vyhoštění. Žalobci totiž muselo být nejpozději v roce 2005 již jasné, že je povinen opustit území ČR a že zde pobývat nesmí až do doby uplynutí doby uloženího správního vyhoštění. Pokud zde i přesto setrval a naopak si v ČR začal vytvářet rodinné vazby, pak skutečnost, že porušuje povinnost uloženou správním vyhoštěním, měl nepochybně své nynější manželce a jejím dětem sdělit, aby počítali s tím, že žalobce v ČR bude pouze do doby, než bude jím nerespektované správní vyhoštění fakticky realizováno. Pokud tak neučinil, sám u nich vyvolal falešné naděje, že budou moci být trvale spolu a z hlediska morálního je to právě žalobce, kdo v důsledku zamlčení zcela zásadní okolnosti nese odpovědnost za bolest, kterou nyní nuceně splnění jeho povinnosti u jeho nových blízkých vyvolává.

Ani s ohledem na uvedené však nelze konstatovat, že by argument zásahu do rodinného života z důvodu, že rodinný život byl založen až po jednoznačné deklaraci povinnosti žalobce opustit území ČR, nemohl představovat výjimečnou okolnost, která by bránila uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC. V předchozím odstavci zmíněné hodnocení má význam především pro rozhodnutí o vyhoštění a jeho vlastní realizaci. Při rozhodování o zajištění cizince či o jeho přezajištění v režimu zákona o azylu je tomu však jinak. Jestliže se totiž ukazují být rodinné vztahy cizince, byť navázané za nelegálního pobytu, natolik stabilizujícími, že reálně nehrozí útěk cizince a jeho skrývání během řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak by jeho zajištění, resp. uložení povinnosti setrvat v ZZC, vedlo pouze k samoúčelnému prohlubování, resp. urychlení nevyhnutelně nadcházejícího zásahu do soukromí a rodinných vztahů manželky žalobce a jejích dětí. Nedisponuje-li žalovaný konkrétními zjištěními o hrozícím útěku žalobce od rodiny, není nezbytné jej přezajišťovat a žalobce může zatím alespoň připravit rodinu na nadcházející odloučení, popř. je přesvědčit k eventuálnímu přesunu na Ukrajinu (ostatně Užhorod, odkud žalobce pochází, není od ČR geograficky, ale ani kulturně až tak vzdálen).

Byť soudu nejsou v důsledku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí známy přesné úvahy žalovaného, lze s výhradou určité předběžnosti takové úvahy poznamenat, že v situaci, kdy z prohlášení manželky žalobce plyne, že spolu žijí již déle než pět let, společně vychovávají děti (byť žalobce není jejich otcem po biologické stránce a pouze se postupně stává jejich otcem z hlediska sociálního), po delším vztahu uzavřeli manželství a žalobce byl sám ochoten podstoupit riziko spojené s osobním kontaktem pracoviště žalovaného, se jeví být situace žalobce natolik stabilizována, že lze očekávat, že žalobce bude pro Policii ČR, resp. žalovaného dostupný v bydlišti jeho manželky (popř. jejím prostřednictvím). Tato jistota by přitom měla být dostačující v situaci, kdy vlastní nebezpečí plynoucí od žalobce pro veřejný pořádek spočívá pouze v jeho neochotě odejít z území ČR (včetně porušování s tím spjatých rozhodnutí správních orgánů a soudů), nikoliv v tom, že by se dopouštěl činů zasahujících do individuálních práv obyvatel ČR (např. výtržnictví, drobné majetkové trestné činnosti nebo jiných přestupků, jež by byly argumentem pro jeho izolaci od okolní společnosti).

Další otázkou je přiměřenost a odůvodněnost doby, po níž byla žalobci uložena povinnost setrvat v ZZC. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě poukázal na již zmíněný rozsudek NSS č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, z něhož vyvodil, že je povinen odůvodňovat pouze kratší, nikoli maximální dobu trvání povinnosti cizince setrvat v ZZC. Tomuto názoru musí ovšem soud oponovat, neboť je zjevně rozporný se závěry rozsudku NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložení povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Uvedený názor nebyl rozsudkem NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, na který žalovaný nyní odkazuje, překonán ani vyvrácen. V něm NSS (jenž rozhodoval o kasační stížnosti proti

rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 21. 05. 2014), výslovně uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.*“

Na základě shora uvedeného činí soud závěr, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci však soud v rámci souhrnného hodnocení skutkových zjištění neidentifikoval žádnou okolnost, která by mohla odůvodňovat potřebu setrvání žalobce v ZZC po maximální dobu. Je vůbec otázkou, jaké okolnosti žalovaný považuje z tohoto hlediska za určující. Je-li délka uložené povinnosti určována očekávanou délkou řízení o udělení mezinárodní ochrany, ze zmiňovaných skutečností (v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany) se naopak jeví být pravděpodobným, že potřeba aplikace omezení dle § 46a zákona o azylu záhy pomine, neboť opakované žádosti nebývají zpravidla předmětem meritorního projednání. Pokud je pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze obecně bez jakékoliv spojitosti se stanovenou lhůtou konstatováno, že žalobce nemá platný cestovní doklad, nemělo by to samo o sobě představovat zásadní obtíž, neboť obstarání náhradního dokladu v návaznosti na uplynutí platnosti původního by v případě spolupracujících států nemělo trvat mimořádně dlouho. Skutečnost, že identita žalobce nebyla zastupitelským úřadem Ukrajiny potvrzena, pak napadeným rozhodnutím vůbec zmíněna nebyla a z hlediska posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí k ní přihlížet nelze. Z odůvodnění rozhodnutí tedy nejsou patrné okolnosti, na základě nichž by bylo možné bezpečně usuzovat, že realizace návratu žalobce vyžaduje jeho setrvání v ZZC po celou (maximální) dobu. I v tomto směru je tedy třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Přes shora uvedené důvody zrušení napadeného rozhodnutí považuje soud ještě za potřebné vyjádřit se s ohledem na efektivitu budoucích správních řízení i k poslední žalobní námitce, a to že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Krajský soud v Praze v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 05. 03. 2014,

č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“ Tato námitka tudíž není důvodná. Lze však poznamenat, že by rozhodně bylo namístě, aby do správního spisu byl zařazen i obsah správních spisů z řízení, v nichž byla vydána správní rozhodnutí, jejichž skutková zjištění žalovaný přebírá, tj. především správní spis vedený k řízení o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců, popř. k řízení o vyhoštění cizince (včetně zmiňovaných odsuzujících rozsudků z trestního řízení). Není totiž vyloučeno, že soud bude přezkoumávat rozhodnutí o přezajištění cizince v situaci, kdy bude soudně napadeno i rozhodnutí, z něhož je závěr o skutkovém stavu přejímán, tj. v situaci, kdy budou přebíraná skutková zjištění žalobcem napadána pro jejich neúplnost či nesprávnost. V takové situaci by soud byl nucen s ohledem na krátkost lhůty pro vynesení rozsudku vyzývat žalovaného k urychlenému doplnění správního spisu, popř. pro nedostatek skutkových podkladů v předloženém správním spise rozhodnutí bez dalšího rušit.

Z výše uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí proto žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožní opustit přijímací středisko (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. července 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Rozsudek byl vyhlášen dne 15. 07. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková